

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jean Sasson
PRINCESS: SECRETS TO SHARE

Copyright © 2015 Sasson Corporation
Published by arrangement with Sasson Corporation, c/o Graal Ltd.,
ul. Pruszkowska 29/252, 02-119 Warszawa, Poland.

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01748-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Princeza Sultana

ČUVAJ MOJU TAJNU

DŽIN SASON

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Sve što je ovde napisano zasnovano je na stvarnim događajima. Neke od priča su veoma srećne dok su druge tragično tužne, ali sve su istinite. Neka imena su promenjena da bi se zaštitili oni koji bi mogli da se nađu u ozbiljnoj nevolji ako se sazna njihov pravi identitet, ali mnoga druga imena su otkrivena.

– Džin Sason i princeza Sultana al-Saud

*Ova knjiga posvećena je jednom hrabrom muškarcu,
Raifu Badaviju, čoveku koji se odrekao vlastite
slobode da bi se borio za slobodu svih.
Čitav svet treba da zna za tako dostojnog čoveka.*

Uvodna reč Džin Sason

Ljudska bića su složena, raznolika, kreativna i često neodgonetljiva. Genijalan ili prosečan, razočaravajući ili inspirativan, dobronativ ili opak, ljudski um, sa svojih osamdeset šest milijardi nervnih ćelija i nebrojenim nervnim vlaknima, ne može se porediti sa bilo čim u poznatom univerzumu.

Nadajmo se da će nam istraživanje kompleksne i moćne prirode ljudskog uma, u svim njegovim bojama, oblicima i vijugama, pomoći da shvatimo svet u kome živimo i svoje mesto u njemu. Ali jedno je svakako sigurno: ako ljudska bića opstanu još milijardu godina, piscima nikad neće ponestati materijala zahvaljujući nedokučivoj lepoti i jedinstvenoj prirodi naših čudesno složenih umova.

Raduje me što svoje čitaoce mogu da povedem stazom tog otkrića.

Zato vas pozivam da okrenete stranicu i da zajedno krenemo na najnovije putovanje kroz živote nekih zaista izuzetnih ljudskih bića.

Uvodna reč princeze Sultane

Izazov čuvanja tajni

Dobar musliman mora čuvati tajne.

Za čitaoce koji ne pripadaju muslimanskoj veri, i koji su možda iznenađeni takvom izjavom, ukratko ću objasniti motivaciju za čuvanje tajni u islamskom društvu.

Za čitaoce koji to ne znaju, muslimanski svet je jedinstven u pogledu čuvanja tajni. Naravno, u većini društvenih zajednica nijedna ljudska tajna ne može da bude bezbedna. Ako imate prilike da čitate britanske ili američke novine i časopise, sigurno ste zaprepašćeni zlobnim člancima koji se u njima objavljuju. Takve priče pišu se sa isključivom namerom da se oklevetaju poznate ličnosti, pa čak i obični ljudi koji su imali tu nesreću da privuku pažnju novinara. Životi mnogih nedužnih ljudi narušeni su nedoličnom medijskom pažnjom.

Mada društvo u kome živim ima dosta negativnih strana, ono ima i svojih prednosti. Jedna od tih prednosti je što u saudijskim novinama i časopisima nikad nećete pročitati neku klevetničku reportažu. Muslimani su odgajeni tako da veruju da sve što se kaže drugima, a nije izrečeno sa čestitom namerom, predstavlja ogovaranje, što se smatra nedoličnim ponašanjem za bilo kog islamskog vernika. Zato je izuzetno važno da čuvamo tajne kako bismo zaštitili sebe i one koje poznajemo. Ta mudrost potiče od proroka Muhameda, neka mu je večna milost i mir, koji je jednom od svojih sledbenika rekao: „Ko god vidi manu

nekog muslimana i zažmuri na nju, to je isto kao da je spasao život ženskog deteta koje je živo zakopano.“

Čitaoci koji su upoznati sa životom u Saudijskoj Arabiji znaju da su se ženska deca rođena u našoj zemlji nekad suočavala sa opasnošću da budu živa zakopana. Pre nego što je prorok Muhamed zabranio taj gnusni običaj, bilo je naširoko prihvaćeno da očevi ili majke mogu na taj način da okončaju život ženskog deteta. Čak i kada je Prorok naredio da se stane na kraj tom običaju, bezdušni roditelji i neverni muslimani prkosili su njegovoj zapovesti. Nastavili su da sprovode tu praksu želeći da se oslobode ženskog deteta koje bi kasnije moglo da ih obeščasti. Taj strah i dalje opседа brojna roditeljska srca u mojoj otadžbini, gde majke i očevi neprestano strepe da bi njihove ćerke nerazumnim ponašanjem mogle da osramote čitavu porodicu.

Istini za volju, u vreme neprosvećenosti mnoge porodice su verovalе da rođenje ženskog deteta ne donosi nikakvu korist. Tek rođene devojčice su zato bile odvođene u pustinju, gde bi otac iskopao mali grob u mekom pesku i ostavio nedužno i bezazleno dete da, živo pokopano, dočeka jezivu smrt.

Međutim, oni očevi, i drugi muški članovi porodice, koji su se pridržavali Prorokovog mudrog i milostivog saveta, da spasavaju živote nedužne ženske dece, bili su smatrani najboljim od svih ljudi. Zato muslimanski vernici, u skladu s prorokovim rečima, smatraju da je čuvanje tajni koje bi nekoga mogle da izlože dokonom ogovaranju ili društvenom prekoru isto što i spasavanje nevinog života.

Mada sam ja među prvima priznala neke od nepoželjnih aspekata društva u kome živim, drago mi je što istovremeno mogu da otkrijem i neke od prednosti života u Saudijskoj Arabiji. Jedna od tih blagodatі povezana je sa prorokovim rečima protiv širenja laži i abrova. Ako ste rođeni u Saudijskoj Arabiji, ne treba da strahujete da će drugi izmišljati laži o vama ili vašim najmilijima. Ako se tako nešto desi, ta osoba će biti strogo kažnjena. Javno neodobravanje i garantovana kazna društvene zajednice teraju zlurade jezike da ostanu za zubima.

U muslimanskoj zajednici iz koje potičem, gubitak ugleda jednako je ozbiljan kao i fizička smrt. Zbog toga ne čudi da je u Saudijskoj Arabiji zabeleženo nekoliko sudskih parnica u kojima su oni koji su proglašeni

krivim za klevetanje dobili zatvorske kazne upotpunjene javnim i bolnim šibanjem. Potencijalni klevetnici, bolje pripazite šta radite!

Još kao mala devojčica, slušala sam poučne priče sedeći pored nogu svoje voljene majke, muslimanke koja je svoj život provela u potpunoj predanosti svemu što je islamsko. Jasno se sećam dana kad mi je ukazala na značaj čuvanja tajni, prstima nežno uhvativši moj sićušni jezik i lagano ga povukavši. „Sultana“, objasnila je, „Prorok je jednom ovako uhvatio vlastiti jezik, rekavši: 'Na ovo mora dobro da se pazi.'“

U tim davnim godinama detinjstva osećala sam bujicu zadovoljstva dok me je moja mila majka podsticala da držim jezik za zubima i da mu ne dopustim da blebeće tajne. Ta objava, koja je poticala iz njenih besprekorno čistih usta, obasjala je istinu da ništa dobro ne može da proistekne iz razotkrivanja nečijih prestupa ili nestašluka. Doduše, da budem iskrena, zbog svoje detinje nesposobnosti da zrelo i trezveno procenim vlastite postupke, ja sam njen savet primenjivala isključivo na sebe: mada sam vodila računa da čuvam tajne o vlastitim nestašlucima, to me nije sprečavalo da cinkarim poročna dela mog brata i zakletog dušmanina Alija.

Kao što svi znate iz priča o mojoj mladosti i zrelim godinama, nikad nisam u potpunosti usvojila majčine dirljive savete kada je moj brat u pitanju.

Takođe, za one koji kažu da sam otkrila mnoge tajne o društvu u kome živim, to je svakako neosporno, ali svoje kritičare moram da podsetim da sam tome oduvek pristupala na najobazriviji mogući način: pomno sam vodila računa da prikrijem prava imena onih čije postupke razotkrivam, osim ako je nečije ime već bilo otkriveno pred saudijskim sudom, ili u saudijskim javnim glasilima, jer je svet u tom slučaju saznao za njihove tajne pre mog obelodanjenja.

Zahvaljujući učenjima našeg proroka, svi muslimani koje poznajem pronalaze duboko zadovoljstvo u čuvanju tajni. Ja nisam izuzeta od tog pravila kada su u pitanju tajne koje želim da sačuvam. Moj muž Karim svestan je mojih tajnovitih dela i često tvrdi da nijedan musliman koga je u životu sreo ne može da se meri sa mnom po sklonosti ka čuvanju tajni. Kad mi to kaže, učtivo se osmehnem, nikad mu ne priznajući da pomalo osećam grižu savesti kad čuvam važne tajne od njega, muškarca

koji je moj voljeni muž. Potom podsetim sebe da sam, uprkos svojoj ljubavi i brizi za druge, i dalje samo nesavršeno ljudsko biće.

Oni koji prate vesti sigurno znaju za zastrašujuću nestabilnost koja u poslednje vreme potresa arapski svet. U tako haotično doba dolazi do eksplozivnog umnožavanja tajni, koje uglavnom ostaju nedostupne za javnost. U proteklih godinu dana saznala sam brojne tajne najviših zvaničnika iz naše saudijske vlade. Takođe sam upućena u tajne svojih kraljevskih rođaka i, što mi je lično najvažnije, u tajne koje skrivaju članovi moje najbliže porodice. Pa ipak, mom srcu su najdraže tajne koje dolaze sa usana zlostavljanih i nesrećnih žena. Te sirote žene mi poveravaju muke koje im leže na duši. Mnoge od njih me mole da njihove tajne otkrijem svetu. Njihova molba ima plemenit cilj: one veruju da će skretanje pažnje na njihovu nesreću pomoći da druge žene, koje se nalaze u sličnoj opasnosti, budu pošteđene njihove sudbine.

Na nesreću, Bliski istok gori, zahvaćen ekstremnim nasiljem i ratom koji hara u Siriji, Iraku, Libiji i Jemenu, odnoseći i ugrožavajući brojne živote. U vreme sukoba, žene i deca obično su prvi na meti muškog nasilja. Žene koje su silovane i izložene brutalnom zlostavljanju u srcima nose vlastite teške tajne i mračne trenutke koje su voljne da podeli samo s drugim ženama. Nemojte misliti da one nisu hrabre. One su najhrabrije od hrabrih naprosto zato što su smogle snage da nastave da žive. One bi zavrištale o svojoj sramoti i nesreći s najviših planina samo da ne postoje snažni razlozi koji ih sprečavaju da to učine. Na prvom mestu, one se bore da ostanu u životu kako njihova deca ne bi ostala bez majke.

Nažalost, u ultrakonzervativnim kulturama, žene neprestano žive u strepnji od muškaraca iz svoje porodice, i strahu od žestoke osude strogog muslimanskog društva, koje se svrstava protiv svake žene koja postane žrtva muške brutalnosti. Avaj, kad neka žena doživi silovanje u mom delu sveta, ona se često smatra odgovornom za vlastitu nesreću. To je istina i ovde ću navesti brojne ispovesti koje potvrđuju tu sramnu činjenicu.

Mada u ovoj knjizi otkrivam krupne i važne tajne, vodila sam računa da obznanim samo ono što ne može da nanese nikakvo zlo nedužnim dušama. Imena tih žena i devojaka zadržavam u tajnosti, u slučajevima gde su one tako tražile. Ako otkrivam tajne koje su već obelodanjene u

drugim izvorima – izvorima koji navode prava imena onih koji su čuvali te tajne – smatram da u tom slučaju nikome nisam naudila.

Jedna od važnih tajni koje sam skrivala potiče od mog muža Karima, koji me je upozorio da će uskoro početi bombardovanje Jemena. Nervozno sam čuvala tu tajnu jer je ona predstavljala zalog za bezbednost naše zemlje. Ali sada čitav svet zna da naš novi kralj Salman, šalje saudijske pilote da ratuju protiv hutskih boraca u susednom Jemenu. Oni među vama koji su pročitali istoriju Saudijske Arabije znaju da mi nemamo običaj da ratujemo sa bilo kojim narodom ili militantnom grupom. Mada se moj ratoborni deda Abdul Aziz upustio u sukob sa brojnim suprotstavljenim plemenima kako bi konsolidovao ogromne teritorije naše zemlje, onog trenutka kad je Saudijska Arabija formirana kao održiva nacija, on je bacio mač i oslonio se na svoju mudrost, tražeći diplomatske pristupe za rešavanje političkih dilema.

Ali moja zemlja je sada u fizičkom ratu protiv pobunjenika koji nastoje da okupiraju i kontrolišu Jemen, našeg južnog suseda, za koga nas veže duboka naklonost usled prastarih veza i ličnih odnosa. Taj uznemirujući konflikt protkan je verbalnim sukobom s Iranom – zemljom koja svojim susedima nije pravila nikakve probleme tokom vladavine tamošnjeg šaha, ali nakon revolucije iz 1979. godine, kad su zemlju preuzeli sveštenici koji su, na bes i ozlojeđenost drugih naroda, počeli da šaraju pogledom izvan svojih granica, strah od onoga što bi sutra moglo da donese počeo je da tinja u srcima svih Saudijaca.

A sada se čini da je dan od koga smo strahovali konačno stigao. Pošto su se Iran i Saudijska Arabija svrstali na suprotne strane u Jemenu, pri čemu Iran podržava hutske pobunjenike, dok se Saudijska Arabija bori protiv njih, postoji mogućnost da te dve zemlje na kraju završe u fizičkom ratu. Ako se taj zastrašujući scenario obistini, čitav region će planuti, zapretivši Bliskom istoku i još širem području. S obzirom na opasnost da se nemiri prošire i zahvate čitav Bliski istok, svi razumni ljudi treba da se mole da taj tinjajući konflikt ne preraste u rat širokih razmera – rat iz koga bi proistekle ozbiljne posledice za čitav svet.

Međutim, kako stvari stoje, Jemen i države iz Saveta zalivskih zemalja, koji sačinjavaju Saudijska Arabija, Bahrein, Kuvajt, Oman, Katar i Ujedinjeni Arapski Emirati, trenutno su najviše pogođeni tim tinjajućim sukobom.

Princeza Sultana: Čuvaj moju tajnu

Mada brinem za sve koji pate, moje misli su prvenstveno usmerene na žene i decu, jer su oni po pravilu najugroženiji u vreme rata i haosa. Za mene lično ništa nije važnije od toga da žene imaju pravo na dostojanstven i slobodan život.

Lični problemi jemenskih žena i dece oduvek predstavljaju težak izazov jer su žene trpele veliku patnju zbog surove polne diskriminacije još i pre nego što su hutski pobunjenici preuzeli vlast nad zemljom. A sada kada je ratni sukob dostigao pune razmere, životi tamošnjih žena postali su skoro nepodnošljivi.

Burna dešavanja u Jemenu izvršila su značajan uticaj na moj život i čitavu moju porodicu. Karim i ja se ponekad slažemo, a ponekad sporimo oko incidenata koji pozivaju na uzbunu u čitavoj regiji. Sa žalošću priznajem da sam neke tajne morala da sačuvam od njega i da on takođe ima tajne koje čuva od mene, što je često uzrok nemira u našem domu. Ali uprkos tome, mi smo i dalje porodica i ništa ne može da promeni ljubav koju osećamo jedno prema drugom.

Jemen gori

Postoje situacije kada smo tako čvrsto povezani s nekom osobom ili zemljom da previdamo značaj njenog prisustva, a ponekad čak zaboravljamo i na samo njeno postojanje. To se i meni desilo. U poslednjih dvadeset godina jedan od glavnih suseda Saudijske Arabije nestao je iz mojih misli. Zemlja o kojoj govorim je Jemen, država s kojom Saudijska Arabija deli granicu dugu skoro 1.800 kilometara. Granični prelazi između dve zemlje godinama su bili porozni, pri čemu su stanovnici Jemena i Saudijske Arabije slobodno cirkulisali s jedne na drugu stranu, ali nakon eskalacije radikalnih pobuna i nasilja koje je zahvatilo Bliski istok, moja zemlja je počela da gradi fizički zid, poznat kao Saudijsko-jemenska barijera. To je struktura visoka tri metra, napunjena betonom i opremljena elektronskim uređajima za nadzor. Taj zid je postao jabuka razdora naših vlada jer Jemen tvrdi da je on za jemenski narod jednako poguban kao izraelska barijera na Zapadnoj obali za Palestince. Taj zajedljivi prekor, u kome se Saudijska Arabija poredi sa Izraelom, naveo je muškarce iz moje porodice da u sporadičnim intervalima obustavljaju i nastavljaju izgradnju zida. Ali pošto napetost u Jemenu sve više raste, muškarci iz saudijske vlade zaključili su da njihove emocije ne smeju da se odraze na njihovo delovanje. Saudijsko-jemenska barijera sada je postala realnost za obe zemlje.

Zbog neprestanih erupcija nasilja u našem regionu, bolna istina glasi da bi sve države mogle da imaju koristi od takve barijere.

A sada kada je Saudijska Arabija stupila u rat, ta žestoko kritikovana barijera možda pomogne da neki ljudi sačuvaju živu glavu.

Svakako, zbog svega što se trenutno dešava, moja razmišljanja o Jemenu i tamošnjem narodu, tako dugo odsutna iz mog uma, naprasno su buknula prerastavši u mentalnu opsesiju.

Sećam se da je moja strast prema Jemenu počela ponovo da se rasplamsava u mesecu džumadel-ahiretu 1436. hidžretske godine (25. mart 2015. po gregorijanskom kalendaru). To je bio presudni dan kada je moj stric Salman – koji je postao novi kralj Saudijske Arabije nakon što je kralj Abdulah preminuo 2. dana rebijul-ahira hidžretske 1436. godine (23. januara 2015) – naredio pilotima saudijskih lovaca da bace bombe na hutske pobunjenike koji su harali po Jemenu. Od prvog trenutka saudijske vojne intervencije, u mom umu su se probudila sećanja prikupljena tokom čitavog života, plamteći kao bombe koje su padale s druge strane granice.

Mada se neću upuštati u iscrpno razmatranje duge istorije hutskih pobunjenika u Jemenu, otkriću neke od činjenica koje retko dospevaju u novinske izveštaje u drugim delovima sveta. Znam da čitaoci mojih knjiga često komuniciraju s autorkom, i čak mi preko nje šalju poruke u kojima kažu da uživaju u istorijskim detaljima koji se pomalaju iza događaja koji utiču na moj život i život žena iz ovih krajeva. Poštujem takvu sklonost svojih čitalaca jer je dobro znati pozadinu važnih tekućih događaja.

Hutski pobunjenici se već punu deceniju bore protiv jemenskog režima. Ta pobuna, nazvana po Huseinu Badredinu al-Hutiju, uzrokuje neizmerno očajanje u Jemenu i veliku strepnju u Saudijskoj Arabiji i drugim zalivskim zemljama. Život i istorija Huseina al-Hutija vredni su pomena, uprkos činjenici da se lično ne slažem s njegovim izjavama i učenjima.

Trenutni problemi nisu proistekli iz uobičajenih sukoba između sunita i šiita, mada je Al-Huti bio pobožni šiitski verski vođa, koji je postao poznat u Jemenu i Saudijskoj Arabiji nakon što je 2002. godine objavio svoju sarhu, odnosno borbeni slogan huta. Njegove reči postale su njegova pesma: „Bog je veliki. Smrt Americi. Smrt Izraelu. Prokletstvo za Jevreje. Pobjeda za islam.“ Mada se u potpunosti slažem s tim

da je Bog veliki, ostatak Al-Hutijeve provokativne sarhe nepotrebno je fokusiran na konfrontaciju. Taj neprijateljski slogan postao je simbol hutskih pobunjenika, ratni poklič koji se vijori na njihovim barjacima. Na osnovu tih reči može se zaključiti da su hutski pobunjenici svadljivi i teški pregovarači i dosada niko nije uspeo da ih ubedi da ublaže svoj ratoborni stav.

Štaviše, Husein al-Huti je 2002. godine održao govor nabijen uzavrelom mržnjom prema Americi. U tom prkosnom govoru, koji je stekao veliku popularnost među masama, upitao je: „Zašto su Amerikanci došli u Jemen? Zato što žele da nam donesu demokratiju i da se bore protiv terorizma? Zato što žele da vide kakva je situacija u Jemenu i kako mogu da doprinesu njegovom razvoju? Ili su možda došli da obrađuju zemlju? Ili da uzgajaju pčele? Jesu li Amerikanci došli da sarađuju sa nama ili imaju drugačije ciljeve? Amerika je đavolska zemlja koja poćiva iza svakog zla na svetu.“

Mada Amerika, poput svih država koje su ikada postojale, nije savršena, samo bi totalno neuk čovek mogao da kaže da jedna zemlja može da stoji iza svekolikog zla na svetu. Tako budalaste izjave ne mogu da podstaknu poštovanje prema onima koji ih lansiraju. Postavite sebi samo jedno pitanje: zar na zemlji nije bilo nikakvog zla pre nastanka Sjedinjenih Država 1776. godine?

Mada je Husein al-Huti simbol današnjih jemenskih pobunjenika, koreni hutskog pokreta sežu nešto dalje kroz modernu istoriju Jemena, iako postoje neke sitne razlike između trenutne pobune i prvobitnog ustanka, koji je 1986. godine pokrenuo šeik i verski vođa Salah Ahmed Feletah.

Feletahova strast prema promeni privukla je Huseina al-Hutija, sveštenika slične ideološke orijentacije. Mala pobuna dovela je do velike napetosti u tom području. Kada je 1994. godine izbio građanski rat u Jemenu, Feletah i Al-Huti stali su na stranu južnog Jemena. Kada je severni Jemen pobedio, Feletah i njegova družina izgubili su svoju moć.

Pokušaću da u kratkim crtama predoćim istoriju jedne duge revolucije. Husein al-Huti bio je naoćit i harizmatičan sin Badra al-Hutija. Husein je postao muškarac pod tutorstvom svog oca. Ali za razliku od svog oca i Feletaha, on je verovao da može da izdejstvuje promenu zvanićnim putem. Kandidovao se na izborima i dobio mesto u parlamentu.

Nakon niza razočaranja u vladi, koja je sve upornije naginjala ka zapadu, Husein je stigao do zaključka da ne može uspješno da ostvari svoje ciljeve kao deo režima pa je 1997. godine podneo ostavku i osnovao političku organizaciju pod imenom *Verujuća omladina*.

Narod Jemena je spremno podržao tog naočitog muškarca s harizmatičnom ličnošću. Stekavši trenutnu popularnost među masama, Al-Huti je okupio veliki broj sledbenika. S druge strane, njegovi stavovi su izazvali žestoko negodovanje jemenske vlade, koja ga je proglasila opasnim reaktivnim. Njegovi revnosni sledbenici preplavili su obližnje provincije pozivajući na najkonzervativnije tumačenje Kurana. Tenzije su rasle uporedo s podrškom koju je Al-Huti sticao. Godine 2004, kada se Husein al-Huti pretvorio u istinsku pretnju za legitimnost jemenske vlasti, izbio je pravi rat između njega i vladinih snaga. Rat je postao tako skup da su se brojni predstavnici vlade sretali sa Al-Hutijem, moleći ga da navede svoje zahteve kako bi stigli do dogovora koji će okončati pobunu. Husein al-Huti je odgovarao da nema nikakvih zahteva. On je želeo samo da jemenska omladina bude podučavana istinskim principima islama i da jemenski zvaničnici odstupe od saradnje sa Zapadom, a naročito sa Sjedinjenim Državama.

Nijedna od zaraćenih strana nije mogla da pronade put do mira. Fizički sukob se nastavio. Tada su vladine snage bombardovale Al-Hutijev dom, ubivši njega i nekoliko stražara i ranivši mnoge od članova Al-Hutijeve porodice.

Kao što je često slučaj sa ustancima, nakon ubistva vođe, duh pobune se još više rasplamsa. Abdul Malik, Brat Huseina al-Hutija, preuzeo je vođstvo nad pokretom koji se postojano širio. Borci koji su se stavili pod komandu Abdula Malika, a sebe su nazivali Ansar Alah – *Božji pomoćnici*.

Negde u to vreme jemenska vlada je uvidela da je hutska pobuna nakon smrti svog vođe poprimila još veće razmere i da preći da unese još veći nemir u region. Pobuna je postala tako pogubna za jemensku vladu da je jemenski predsednik ponudio pomilovanje pobunjenicima pod uslovom da okončaju ustanak. Abdul Malik i njegovi borci odbili su mirovnu ponudu.

Narednih godina borbe su se sporadično nastavljale. Kao šumski požar koji nikako ne jenjava, sukob se 2008. godine opasno približio